

Ἀλίκη Θεοδωρίδου

ἀληθινῆς τέχνης, μαζί με τὴν ἀδελφὴν της Μιράνταν Μυράτ.

*

Ὡς σατυρική ἠθογραφία λαϊκῶν τύπων εἰς «Ἀπάχηδες τῶν Ἀθηνῶν» ἐθριάμβευσαν. Ὁ κ. Πρινέας μετεποίησεν εἰς λιμπρέττο τὴν γνωστὴν κωμῶδιαν δὲ «Πρίγκηψ Γκάγκαρης», τὴν ὁποίαν ἐμελοποίησεν δὲ κ. Χατζηαποστόλου.

Ἡ ἐπιτυχὴς ἰδίως ἀπόδοσις τῶν δύο ἀλάγηδων ὑπὸ τῶν κ. κ. Χ. Νέζερ καὶ Κυριακοῦ ὑπῆρξεν ἀμίμητος.

*

Ἀπὸ τὰ πρωτότυπα δράματα ἤρθεσε πολὺ, διὰ τοὺς λαϊκοὺς τύπους, τὸ «Φυντανάκι», τοῦ κ. Π. Χόρν. Ἀναπαρίσταται ἐπὶ σκηνῆς ἕνα φτωχικὸ σπίτι μετὰ χαρακτηριστικὰ πρόσωπα χαρτοπαικτῶν, σωματεμπόρων, μέσῳ τῶν ὁποίων κινεῖται ἕνα κορίτσι τοῦ παίρνει χωρὶς νὰ θέλῃ τὸν κακὸν δρόμον. Ἐπαίχθη εἰς σειρὰν παραστάσεων πολὺ καλὰ ἀπὸ θλοὺς τοὺς ἠθοποιούς.

*

Οἱ νεόπλουτοι διεκωμωδήθησαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου, ὅτε ὠργίασεν ἡ αἰσχροκέρβεια, κατὰ τρόπον ἀμείλικτον. Εἰς τὸ ἐμῶνυμον ἔργον τῶν κ. Μπανιὲ καὶ γιὰ Σὲς, παιχθὲν τὸ πρῶτον τῇ 1917, χειρίζονται τὸ θέμα μᾶλλον συμπαθῶς πρὸς τοὺς νεοπλοῦτους. Ἐν ἀδρόγυνον — πρῶτον σωφὲρ αὐτός, πρῶτον γυρολόγος ἐκεῖνη — ἔγιναν ἑκατομμυριοῦχι καὶ θέλουσι νὰ προσαρμοσθοῦν πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νέας τῶν κοινωνικῆς καταστάσεως, ἀλλὰ δὲν ἀρέσκονται εἰς αὐτήν. Τότε εἶνε πολὺ ἐνοχλητικὴ, καὶ νοσταλγοῦν τὴν ἡρεμὴν ζωὴν τῶν, πρὸς ἣν ἐπανέρχονται ἀποσυρόμενοι τῆς κοσμικῆς κινήσεως.

*

Ὁ θίασος Κυθῆλης τεμαχισθεὶς εἰς τὰ τρία θεάτρα τοῦ κ. Θεοδωρίδου μετεφέρετο μετὰ δραματολόγιον ἀποτελούμενον ἀπὸ φάρσες σόκκι. Σχολεῖον κοκκοτῶν, ἀπεργία κοκκοτῶν κ. λ. π.

Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ἐπαίχθησαν, ἐκτὸς ἄλλων, ἡ «Κόρη τῆς καταιγίδος», κωμῶδία, εἰς ἣν διακωμωδεῖται ἡ ἀπολυταρχία τῆς πενθερᾶς, ἡ «Γυνοῖκα αἰὺ σκότωσε», περιπετειῶδες ἔργον, τὸ πεντάπρακτον δράμα τοῦ Σούδερμαν «Ζήτω ἡ ζωὴ», ἔργον σοβαρὸν, μετὰ πολλὰς κοινωνικὰς ἀληθείας, — μιὰ γυναῖκα θυσιάζεται διὰ τὴν σῶσιν τῶν ἀνδρῶν τῆς — ἀλλὰ καὶ μετὰ ἐκνευριστικὴν ἀπεραντολογίαν. Καὶ ἄλλο ἔργον τοῦ Σούδερμαν νεώτερον ἐδῶσεν ἡ δ)νὶς Κοτοπούλη, τοὺς «Ράσσοφς», δράμα φιλολογικῆς ἀξίας καὶ τεχνικώτατον, μετὰ χαρὰ κτῆρας γερμανικῶς.

*

Ὁ κ. Μωραϊτίνης ἠθέλησε νὰ μᾶς δώσῃ τύπους χαριτωμένους ἐπὶ σκηνῆς, στηριχθεὶς εἰς ἕν φίλημα καθ' ὁδὸν καὶ ἕν τοῖμπημα, τὸ ὁποῖον γίνεταί ἐν παληγορότισσῳ καὶ διὰ τὸ ὁποῖον γίνεταί δίκη. Τὸ ἔργον ἀν' ἦτο συντομώτερον, θὰ ἐκέρδιζε πολὺ. Ἐξακarakterίσθη εὐφωῆς ὡς μονόπρακτον εἰς τρεῖς πράξεις. Αἱ δύο πρῶται πράξεις χρησιμεύουν μᾶλλον ὡς εἰσαγωγαί. Κυρία πράξις εἶνε ἡ γ'. πλήρης δράσεως καὶ ἐξυπνάδας, ἣτις διεξάγεται εἰς τὸ πταισματοδικεῖον.

*

«Οἱ ἀρουραὶ τῶν ξενοδοχείων», ὅπως ὀνομάζονται αἱ κλέπται τῶν ξενοδοχείων εἰς τὸ Παρίσι, εἶνε ἔργον γραφὲν ἐν συνεργασίᾳ ὑπὸ τοῦ Ζερμπιντῶν καὶ τοῦ Ἀρμόν — τοῦ Ἑλλήνος κ. Πετροκοκκίνου — μετέχον κομεντί καὶ φάρσας ἀστυνομικῆς. Τὸ θέμα δὲν εἶνε πρωτότυπον, αἱ δὲ τέσσαρες πράξεις κουράζουσι. Ὁραῖαν ἐμφάνισιν εἶχεν ἡ δ)νὶς Κοτοπούλη ὡς πομπικῶν, εἰσῶσαν εἰς ἕν δωμάτιον νέου, ἔκου ἀντὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, παρεδόθη εἰς τὸν νέον αὐτὸν ὡς ἐρωμένη του.

*

Αἱ ὑπερένται τοῦ κ. Σακελλαρίδου καὶ τοῦ κ. Ζάττα (Ἀρλεκίνος — Φαιδρὰ Ἐγερδαίας,) δὲν εἶχον τὴν ἀναμενομένην ἐπιτυχίαν, οὔτε τὸ «Ἐρωτικὸν καρδί».

Ὁ θίασος Λαϊωρῆκη εἶχε ζήμιας καὶ εἰς τὸ ταμεῖον του καὶ εἰς τὴν αἰσθητικὴν. Ἐν ἔργον τοῦ Αὐστραλοῦ συγγραφέως Ζακ Στῆς «Ὀπιόμάν», εἶχε σκηνὰς ρεαλιστικὰς καὶ συγχρόνως φαντασμαγορικὰς, μετὰ πλοκὴν μυθιστορηματικὴν. Ὁ κ. Ἰακωβίδης πολὺ καλὸς ὡς ἐκφυλὸς τυχοδιώκτης.

*

Πιθανολογεῖται ὅτι θὰ ἔλθουν τὸν χειμῶνα Ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος καὶ Γαλλικὸς κωμῶδίας. Ἴσως ἀνασυσταθῇ, κατ' ἐπικρατήσαν ἔθιμον, καὶ τὸ Ἑλλ. μελόδραμα...